

גבורה של נאמלה

עריכה: ד"ר שרון רחמים והדסה דונל, מרכז פסג"ה לוד

למורה

במהלך ימי הלחימה אנו נחשפים לסיפורי גבורה רבים,
של חיילים, אנשי כוחות הביטחון ואנשים מן היישוב.

דף הפייסבוק "מלחמה של גיבורים" אוסף סיפורים אלו ומנגיש אותם בשפה
המותאמת לילדים.

ליקטנו עבורכם את הסיפורים ויצרנו מהם כרטיסיות, בהן ניתן להשתמש
במליאה, בעבודה אישית, בקבוצות או בזוגות ולזמן שיח ו/או משימות כתיבה.

מקווים שהללו יזמנו לכם פעילות חינוכית משמעותית.

בתפילה לימים טובים יותר,
צוות מרכז פסג"ה לוד

לדיון ושיח מיהו גיבור?

מיהו גיבור, מהי גבורה - קישור לסרטון

גבורה - יחידת לימוד

**גבורה הינה ביצוע
פעולה תוך התגברות
על דחף,
פחד או חשש**

סיפורי

גבורה

רוז, שומרת העוטף וירושלים

...

"דורות חלמו להגיע לירושלים, ולנו יש הכבוד להגן עליה", אמרה הבחורה הצעירה רוז לובין בפני קהל רב, באירוע התרמה גדול של ידידי צה"ל בארה"ב.

כל מי שגר בישראל יודע שירושלים היא עיר מיוחדת ובה אתרים נדירים והיסטוריה מפוארת. די ברור לכולנו, שחייבים לעלות מדי פעם אל הכותל המערבי.

אך מה שכל כך פשוט ומובן לנו, לא היה כך מאז ומתמיד. דורות רבים חלמו והתגעגעו לירושלים, והתפללו שיוכלו לבקר בה.

רוז הבינה את זה, ולמרות שהיו לה חיים נוחים באטלנטה שבארה"ב, היא עזבה בגיל 18 את הוריה וארבעת אחיה הקטנים, עלתה לארץ ישראל והתגייסה לצה"ל.

היא למדה עברית באולפן, והצטרפה במסגרת גרעין לקיבוץ סעד שבעוטף עזה.

לאחר מכן התגייסה כחיילת בודדה לפלוגת לביא של מג"ב, ושמחה מאוד כשהוצבה לשרת בירושלים ולשמור על העיר העתיקה.

רוז הייתה בחופשה בביתה שבסעד בחג שמחת תורה. כשהוקפצה כיתת הכוננות של הקיבוץ, היא הצטרפה אליה עם הנשק שבידה ושמרה בשער הכניסה לקיבוץ למנוע מהמחבלים לחדור פנימה.

"המחבלים פסחו על קיבוץ סעד הרבה בזכות כיתת הכוננות ששמרה", סיפר דור ביטון, מפקד הפלוגה שלה. "רוז סייעה רבות כשקפצה לקיבוצים סמוכים לפינוי ואבטחת אמבולנסים. ביום שני כבר נסענו אליה בג'יפ ממוגן והחזרנו אותה לפלוגה כי היינו זקוקים לה בירושלים. רוז סיפרה על המראות הקשים שראתה, אבל הם לא שברו את רוחה. ניסינו להקל עליה ולתת לה לנוח מפעילות מבצעית, אבל היא לא ויתרה ואמרה שהעשייה נותנת לה יותר מוטיבציה לשמור על האזרחים ועל המדינה שלנו".

ביום ראשון שאחרי אותה שבת קשה, רוז הצטרפה לחבריה הלוחמים, שומרי העיר העתיקה.

חודש לאחר מכן, בעודה מגינה על העיר העתיקה בשעת בוקר, מחבל ירה בה ובחייל נוסף ששמר איתה, וכעבור כמה שעות היא נפטרה מפצעה.

אין ערוך לכוח המופלא שהיה לרוז, חיילת בודדה שזכתה להגן גם על עוטף עזה וגם על ירושלים.

#מלחמה של גיבורים

באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.

מדוע זו גבורה? על מה התגברו?

מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,

פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את

תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם

בעקבות הלמידה

אבא ידידיה מציל חיים

...

ליל שמחת תורה. הקפות ראשונות בקיבוץ כרם שלום עומדות להסתיים. כבר כמעט שעתיים שרוקדים פה יחד זקני הקיבוץ עם תושבים צעירים, נערים עם ילדים ותינוקות. ידידיה רזיאל מחזיק את בתו הדר-ציון בת השנתיים על הידיים לאורך כל ההקפות. הוא מקפיץ אותה גבוה-גבוה ושר בחיוך ענק: "עם ישראל חי!", והקהל כולו נענה לקריאה, מריע ורוקד: "עם ישראל חי... עם ישראל חי...".

בוקר שמחת תורה. רבים מבני הקיבוץ עוד נמים בשלווה, ולפתע: בום. בום. בום. קולות ירי ונפץ מרעידים את הבתים, אזעקות מייללות סביב. ידידיה רזיאל לא מתלבט אפילו לרגע, חוטף את הנשק ויוצא החוצה. כמה דקות אחר כך מגלה ידידיה שהוא בזירת קרב מסוכנת. מחבלים פרצו לקיבוץ מחופשים לחיילים, איך יוכלו להבדיל? ידידיה נאבק במחבלים ולפתע הוא מביין: החיילים שבאו לעזור חובשים קסדה, ולעומתם, ראשם של המחבלים גלוי. פניו מוארות והוא שולח מיד הודעה בקשר: "שימו לב! כל המחבלים ללא קסדות". זיהוי חשוב זה התברר כמציל חיים בהמשך הקרב.

בין קרב אחד לשני חולף ידידיה מתחת לחלון הממ"ד בביתו, מרים את ראשו וצועק לשירה אשתו הממתינה לו בפנים: "אני בסדר! כולם בסדר!". הוא ידע שהיא דואגת.

במשך זמן שנראה כמו נצח נלחמו ידידיה וחבריו, מונעים מן המחבלים הארורים לפרוץ אל בתי הקיבוץ ולפגוע ביושביהם. לאחר שש שעות ארוכות של לחימה הם חיסלו את רוב המחבלים שחדרו לקיבוץ. אולם ידידיה נורה ונהרג.

"אבא שלי היה עושה צחוקים ולומד איתי משניות", מספר בנו צורי בן השבע, "והוא היה מספר פרשת שבוע הכי יפה בעולם!", אומרת תאיר בת החמש. ואמא שירה מוסיפה: "למרות שידידיה שלנו היה איש של חיים ומשפחה, הוא בחר למות בקרב כדי להגן על כל כך הרבה משפחות. בזכותו ניצלנו ויצאנו יחד עם שאר משפחות הקיבוץ ללא כל פגע".

#מלחמה של גיבורים

באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה, פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם בעקבות הלמידה

המאמא של החילים

תגידו, איך עוד לא שמעתם על אורלי עזרא?

אורלי היא המלאך השומר על החיילים בצפון.

"הגעתי להתקלח אצל אורלי, אי שם ביישוב צפוני", כותב החייל דורי גל. "השמועה שאפשר להתקלח אצל אורלי

עברה בין הלוחמים ואני החלטתי לנסות את העניין. הגעתי לפי ההוראות, נכנסתי וקצת התביישתי. הבת שלה

צעקה: אמא, הגיעו עוד שלושה!"

בביתה של אורלי התנועה ערה. חיילים מגיעים בכל שעות היממה, המטבח עובד מסביב לשעון, גם הצימרים שלה

נמצאים בתפוסה מלאה – מלאים בחיילים שקופצים לרענון.

"נעמדה מולי מאמא והביטה בי במבט קשוח", ממשיך דורי. "אתה הסרבן? היא שאלה. ישר נכנסתי לעמדה של ילד

והכחשתי. היא חזרה על דבריה ואמרה לי שלא התקלחתי שבוע וחצי וגם ציינה בדיוק איפה הכוח שלי יושב. טוב

שלא נתנה נ"צ (נקודת ציון). אחר כך נתנה לי חיבוק של אמא.

"אורלי הובילה אותי בין צימרים וחדרי אירוח גדושים בחיילים מתארחים, עד שהגעתי לצימר עמוס ציוד צבאי –

מדים מסודרים לפי מידות, נעלי צבא וכל מה שצריך בשביל לרענן חייל. אורלי הסתכלה עליי ואמרה: אני מביאה לך

מרכז לשיער ומברשת שיער. קח מכונת תספורת ותתגלח בבקשה. התקלחתי ויצאתי מרוענן כנדרש. כמו חדש.

"אורלי אמרה לי להיכנס לאכול. מרק ואורז חם, פיצה ביתית, סלטים, ספינג', חצילים. חלום. אכלתי, לא העזתי לא

לאכול – והיה כל כך טעים. היישרתי מבט אל אותה אורלי ושאלתי אותה איך ככה. היא סיפרה לי על ילדיה הלוחמים

בצבא ועל הסכם בינה לבין אלוהים – אתה תשמור לי על הילדים ואני אשמור לך על הילדים".

לאורלי, המלאך של חיילי הצפון, יש שיטה בדוקה לניצחון: "מה צריך בשביל להזיז את מדבר סהרה, המדבר הגדול

בעולם?" היא שואלת, ועונה – "שכל אחד ייקח גרגיר".

#מלחמה של גיבורים

באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.

מדוע זו גבורה? על מה התגברו?

מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,

פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את

תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם

בעקבות הלמידה

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים

4 ימים •

ערן הסקלאי הלוחם

...

ערן הוא חקלאי שמגדל תפוחי אדמה בקיבוץ ניר עוז שבנגב המערבי. בבוקר שבו פרצה המלחמה ערן היה בביתו, והוא התעורר מוקדם מדי מהמוכר לו בימי שבת הרגועים.

אזעקות רצופות הקפיצו את ערן ממיטתו, וגם קולות ירי שהתלוו אליהן. בתוך זמן קצר ערן החל לשמוע קולות לא מוכרים סמוך לביתו, קולות דיבור בערבית. הוא הציץ מבעד לחלון ולנגד עיניו הופיעו מחבלים רבים, כולם אוחזים בכלי נשק מסוגים שונים. ערן נטל מיד את הנשק האישי שלו ונכנס אל הארון שבתוך הממ"ד שבביתו, לתכנן את המשך צעדיו.

הוא ישב בתוך הארון, המתין בדריכות למחבלים שידע שיגיעו וארב להם. כשהחל לשמוע קולות לחישה מתוך הבית שלו, ערן עדיין לא יצא, מחשב את צעדיו ובודק היטב אם לא מדובר במקרה בחיילי צה"ל, בהם לא רצה כמובן לפגוע. הוא המשיך להמתין ולא רוב למחבלים בתוך הארון, ולפתע שמע קול רשרוש קרוב מאוד אליו. בן רגע ניצב ערן מול מחבל שפתח את דלת הארון שבו ישב. ערן לא הופתע, הוא הסתער על המחבל כפי שתכנן, ירה בו וחיסל אותו ואת המחבל הנוסף שהיה עימו. מחבלים רבים נוספים שהבחינו במהומה החלו להתקרב לביתו של ערן, קוראים לעוד מחבלים להצטרף אליהם בקרב מולו.

ערן הביט מחלון המטבח וראה שלעבר ביתו מגיעה קבוצה של שישה מחבלים עם כלי נשק רבים. הוא התכופף מתחת לחלון המטבח כדי לתפוס מחסה, ובמקביל המשיך לירות במחבלים. ערן הרג את כל ששת המחבלים שהגיעו לפתח ביתו, ורץ מיד אל בתי שכניו כדי להציל חברי קיבוץ נוספים – גיבור מבריק וערמומי, שקור הרוח שלו הציל את חייהם של רבים.

#מלחמה של גיבורים

באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים

5 ימים •

איתי ומבצע החלוצ

איתי בן ה-22 מקיבוץ קבוצת יבנה היה קרוב מאוד לשחרור מצה"ל. אחרי שנים של שירות כלוחם ביחידת דובדבן הוא חיכה לחיים כאזרח חופשי מדאגות, ורקם תוכניות לעתיד. אל המסיבה בקיבוץ רעים יצא ביום שישי בלילה יחד עם חברו הקרוב בן, כשעל גבם תיק עמוס תפוחים וכריכים טעימים. לשומר בשער הקיבוץ, שלא הבין מדוע הם יוצאים בשעה מאוחרת כל כך, הבטיח איתי להביא איתו משהו מתוק במיוחד בשבילו כשיחזור. המסיבה הייתה כל מה שחלמו. הם רקדו, התפרקו, צחקו. נהנו מרגעים של אושר.

כשעלתה השמש על שטח המסיבה ברעים החלו גם האזעקות. מהר מאוד איתי מצא את עצמו באמצע שדה קרב, כשהוא ללא נשק וללא מדים, מפקד על מבצע חילוץ בלתי נתפס של עשרות פצועים שזעקו סביבו לעזרה. איתי הלוחם ידע לפעול בסביבה מלאת מחבלים והנחה את השוטרים סביבו כיצד לחלץ את הנפגעים תחת אש, הכווין את האמבולנסים והרכבים אל נקודות הפינוי הבטוחות והגיש עזרה לנפגעים, עד מותו.

כשהחלו ימי השבעה, הגיעו אל הקיבוץ של איתי ניצולים שחבו לו את חייהם. הוריו שמעו מהאנשים שהצליחו להימלט מאזור המסיבה כיצד איתי וחברו בן חזרו אחורה שוב ושוב, גם לאחר שהצליחו לצאת מאזור הסכנה, כדי לעזור לפצועים ולהעלות אותם לאמבולנסים.

"כל כך הרבה אנשים אמרו לנו שהם ראו אותו בסרטונים מתרוצץ, מפנה פצועים, מגיש עזרה לכולם", סיפרה אמה של איתי. כשעתיים לאחר שהחלה הלחימה השאיר איתי הודעה לחברה שלו כרמל. הוא כתב שהוא אוהב אותה ומתגעגע אליה ושנפגע בגבו וברגלו. מאותו הרגע לא הגיע אות חיים מאיתי, עד שהגיעה לבני משפחתו ההודעה על מותו.

בן ואיתי לא חזרו מהמסיבה שכל כך חיכו לה, אך אנשים רבים קיבלו את חייהם במתנה בזכות התושייה ואומץ הלב של שניהם, ולא ישכחו אותם לעולם.

#מלחמה של גיבורים

באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

שלמה על הכרסה

זהו סיפור על אדם אמיץ ומלא תושייה שניצח את המחבלים שבאו לביתו כשידיו ריקות, אבל בליבו אומץ רב. שלמה רון בן ה-85 היה נער צעיר בתקופה שבה הקימו יישובים בארץ ישראל כמו פטריות אחרי הגשם. כל אחד היה חשוב, כל אחד בנה את המדינה. שלמה הקים את קיבוץ נחל עוז יחד עם חבריו. באותם ימים שבהם נלחמו על גבולות המדינה, הייתה אמירה ציונית מוצהרת: "הגבול יעבור במקום שבו יסתיים התלם החרוש האחרון". ואכן, הסימון היחידי באותה תקופה לגבול של ישראל עם מצרים לאורך רצועת עזה לא היה גדר וגם לא כביש, אלא קו התלם שחרשו חקלאי האזור, בשדות של קיבוץ נחל עוז. שלמה הצעיר מצא בהקמת הקיבוץ את אהבת חייו, חנה מקיבוץ כנרת. נולדו להם שלושה ילדים והם אהבו את החיים בנחל עוז.

בבוקר שמחת תורה כשהמחבלים פשטו על הקיבוץ, שלמה, חנה, שתי בנותיהם ונכדם היו בבית. הם רצו לממ"ד במהירות, אבל אז שלמה יצא ממנו וביקש בנחרצות: "תסגרו אחריי את הדלת!" חנה התווכחה איתו וביקשה שייכנס, אבל היא ידעה שאי אפשר למנוע משלמה לעשות מה שהוא רוצה. ולשלמה הייתה תוכנית. שלמה הלך לסלון, התיישב על הכורסה וחיכה שהמחבלים יגיעו לביתו. שלמה לא היה חמוש בנשק, אבל הייתה לו תושייה.

הוא היה איש פשוט ואוהב. הוא אהב שירה וגם אהב תיאטרון. באותם רגעים גם הוא עשה הצגה. הוא קיווה שאם הוא יישב כך לבדו בסלון כולם יחשבו שהוא זקן ערירי שגר לבד בביתו, ולא יחשבו לחפש עוד בני משפחה בממ"ד. רגע אחרי שהתיישב, באו המחבלים. שלמה מת על הכורסה. כל מחבל שעבר מחוץ לבית הבחין בו והמשיך בדרכו. כשכוחות ההצלה הגיעו הם חילצו את חנה, את שתי בנותיה ואת הנכד. שלמה על הכורסה השתמש בטוב ליבו, באומץ ובשכלו כדי להציל את משפחתו.

זה היה כלי הנשק רב העוצמה של שלמה רון. הוא נקבר כגיבור ישראל במושב כנרת ליד היוצרות שכה אהב, רחל המשוררת ונעמי שמר.

#מלחמה_של_גיבורים

...

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה, פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים

10 בנובמבר ב-8:42

סרן א' מגן בשמים ובארץ

"רצנו לתוך הפרדסים והרגשתי כמו הפרטיזנים והיהודים שבורחים מהנאצים חסרי ישע ליערות בשנת 1941, בשואה".

כך מתאר סרן א', בן 25 מנס ציונה, את תחילת המלחמה, ברגעים בהם הוביל כמאתיים צעירים ממסיבת הטבע "נובה", אל חוף מבטחים במושב פטיש.

א' הוא קצין במילואים בחיל האויר, אשר שירת ביחידת "חרב מגן" המפעילה את טילי החץ, שתפקידם ליירט טילים שנורים לעבר ישראל.

יחד עם ארבעה חברים, השתתף במסיבה וברגע שהתחילו מטחי האש, הבין שקורה כאן משהו חריג. "החלה בריחה המונית של האנשים. נכנסנו לאוטו והתחלנו להימלט, אבל אז ירו לכיווננו. הכדורים נתקעו במנוע של האוטו וצעירים ממכונת שחלפה על פנינו צעקו לנו לברוח לכיוון הנגדי".

בו בזמן, מחבלים רבים הסתובבו בשטח וירו לכל עבר. לא היה לאן לברוח, כי נוצרו פקקי תנועה בשל המכונות הרבות שניסו להימלט יחד.

"החלטתי לעזוב את האוטו שהפך למלכודת ולרוץ לכיוון הפרדס הסמוך", המשיך א' לשחזר. "קבוצה של כמאתיים בלוינים שראתה אותי והייתה בפחד גדול, באה בעקבותי והחלטתי להוביל אותם. שמעתי יריות תוך כדי ריצה אבל הייתי חייב להמשיך כי לא הייתי חמוש, ולא היה עוזר אם הייתי נעצר לנסות לטפל בנפגעים כשהמחבלים באים אחרינו".

א' השתמש בניסיונו כקצין ובעזרת מפת גוגל ניסה להוביל את הקבוצה לאופקים, בדרך ראה ידיעה שיש בעיר מחבלים, ושינה כיוון לעבר מושב פטיש.

הם חצו נחלים והסתתרו בשיחים, ובחלוף זמן רב כשהצבא טרם חבר אליהם, החלו האנשים להתעייף. כדי להתחזק, הם אכלו פירות שמצאו זרוקים בפרדס ושתו מים עכורים, שנותרו מההשקיה, בשלוליות שתחת העצים. כשבע מאות מטרים לפני המושב, זיהו אנשי פטיש את הקבוצה והחלו לחלץ אותם ברכביהם.

בתושייתו, הציל א' כמאתיים צעירים. לאחר ימי מנוחה ספורים בביתו, א' התגייס למילואים כדי להגן על שמי המדינה עם סוללות החץ ואת כמות האנשים שהוא מציל בתפקידו מדי יום, לא ניתן למנות.

#מלחמה של גיבורים

באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

...

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה, פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

אבא שמעון השוטור

בהיותו שוטור, שמעון פורטל כבר הספיק לנהל קרבות, להילחם ולנצח, אבל בבוקר שמחת תורה תשפ"ד הוא ניהל קרב מסוג אחר, קרב של אבא. שמעון הוא שוטור חד ונחוש, אבל גם איש משפחה, ואדם בעל לב מיוחד. בבוקר השבת האיומה שבה פרצה המלחמה קיבל שמעון דיווחים על ניסיונות השתלטות של מחבלים על תחנת משטרה בשדרות. הוא הגיע לתחנה מיד ולקח חלק בקרב הקשה מול המחבלים שניסו לכבוש את תחנת המשטרה. לפתע, כשהוא ממש בתוך הלחימה, הטלפון שלו משמיע קול. זו הודעה מנטע, הבת שלו בכפר עזה שכותבת: "אבא, יש פה מחבלים. שלח לנו עזרה".

בתוך דקות מעטות מגיעה מנטע הודעה נוספת: "נפצתי".

שמעון מבין שהוא חייב להגיע אל הבת שלו. הוא ממנהר אל רכבו ויוצא אליה. בדרך הוא נתקל בירי מכל עבר בכביש שבו הוא נוסע, אבל הוא לא מוותר. הרכב שלו כבר פגוע והוא ממשיך לנסוע לתוך הקיבוץ. הוא יודע שהוא חייב להגיע אל הבת שלו ויהי מה.

כשנכנס אל הקיבוץ הוא נתקל במחבלים, יורה בהם, ושוב יוצא מהקיבוץ כדי להיערך מחדש לקרב מולם. הוא מאתר שוטרים נוספים שיוכלו להילחם יחד איתו והם מצטרפים אליו ונכנסים שוב אל שטח הקיבוץ. שמעון כבר כמעט מגיע אל נטע, אבל רגע לפני שהגיע אל הבית שלה, הוא רואה שלושה ילדים קטנים וזוג צעיר נמלטים. שמעון מעלה אותם לרכבו וממלט אותם אל מחוץ לקיבוץ במהירות יחד עם שני פצועים נוספים, כשנטע שלו עדיין ממתנה לו.

שמעון מוציא את הניצולים וחוזר, לא מוותר. נטע נמלטה בינתיים מהבית שלה זמן קצר לפני שהמחבלים הגיעו, וברחה אל מסתור יחד עם בן הזוג שלה. שמעון איתר אותם וחילץ את נטע הפצועה עם בן הזוג אל מקום מבטחים. שמעון הוא שוטור ואבא גיבור חיל, שבנחישות וגבורה הציל את חייהם של רבים, בדרכו להציל בהצלחה גם את חייה של נטע שלו.

#מלחמה של גיבורים

גם באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה, פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מאיה נושמת

...

מאיה אלפר היא מאלפת כלבים. בשנים האחרונות למדה מאיה באופן מקצועי כיצד נכון לנשום, ותרגלה את עבודת הנשימה היטב. היא לא העלתה בדעתה שהכישרון החדש שפיתחה יציל את חייה.

מאיה הגיעה לפסטיבל "נובה", מסיבת שהתקיימה בטבע באזור בו התחילה המלחמה, כדי לעבוד, ותכננה לטייל במשך חודש ברחבי הארץ בעזרת הכסף שתרוויח שם. בזמן שחילקה לצוות שלה שקיות זבל כדי לשמור על ניקיון השטח, עוד הספיקה להתפעל מהזריחה היפה כשהחלו מטחי הרקטות ששינו לגמרי את פני המצב. מאיה הבינה מיד שהמסיבה שרק לפני דקות מעטות רקדו בה מאות אנשים שמחים ומאושרים, הופכת בן רגע לזירת קרב. היא הבינה גם שלא תוכל להימלט מהשטח ברכב, ולכן הסתתרה בתוך שיח, מקופלת ללא תזוזה, כשמסביבה קולות הירי לא פוסקים.

ברגעי הפחד החליטה מאיה לחזור אל תרגילי הנשימה שהפכו כבר מזמן חלק מחייה. היא התרכזת בנשימות, והפחד החל לפנות מקום לתקווה. "אחרי כמה שעות בתוך השיח, התיישבה עליו ציפור", מספרת מאיה. "פתאום קלטתי שהציפורים עדיין מצייצות, השמיים עדיין כחולים, ופשוט הכרתי תודה על השיח ששומר עליי, על השמש שמאירה את מה שסביבי, על הרוח שמקררת אותי. לא היו לי מים, אבל חזרתי לנשום, להירגע, ובכל פעם שעלתה בי מחשבה של שנאה, כעס או עצב, פשוט עצרתי והודיתי: תודה על החלטות טובות שקיבלתי אם אני עדיין בחיים, על זה שאני רגועה במצב הבלתי נתפס הזה. בכל פעם שעלה רגש קשה, הבנתי שאני צריכה להמשיך לחייך. הייתי שם שש שעות בתוך השיח, מחייכת".

כשסוף סוף שמעה סביבה קולות בעברית, של לוחמים, צעקה להם מאיה "הצילו!" מתוך השיח, והם חילצו אותה בריאה ושלמה. בתושייה גדולה, בקור רוח ועם חיוך על הפנים, מאיה ניצלה. "המצב הבלתי נתפס הזה לימד אותי שכל בחירה שאנחנו עושות צריכה להיות מאהבה ובחיוך, גם כשזה מאוד מאתגר", אמרה מאיה, שחייכה לאתגר בפרצוף – ויצאה כמנצחת.

#מלחמה של גיבורים

באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה, פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם בעקבות הלמידה

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים

7 בנובמבר ב-10:51

רומי מצילה את ליה

רומי וליה הן שתי אחיות שגרות בשדרות. רומי בת שש, והיא אוהבת מאוד את אחותה הקטנה ליה. באותו בוקר, כשהמחבלים פרצו לעיר שדרות, ורעש הרקטות הרעים את השמיים, ההורים של רומי וליה הכניסו אותן למכונית ומיהרו לצאת מהעיר. הם לא ידעו שהמחבלים ממתינים ממש בצומת, קרוב לביתן. כדורי המחבלים פגעו באבא ואמא של רומי וליה, הם נפצעו, והרכב נעצר באמצע הכביש, כשרומי וליה חגורות בספסל האחורי ומסביבן מהומה גדולה.

השוטרים האמיצים הגיעו לשטח. הם ניהלו קרב יריות והיו מרוכזים במשימה: לנצח את המחבלים. לפתע הם שמעו צעקה בקול של ילדה בת 6: "עזרו לנו! עזרו לנו!" רומי צעקה בכל הכוח, כדי שהשוטרים יידעו שהיא שם ויבואו לחלץ אותה ואת ליה. "אני עם תינוקת פה!" ובאמת, אחד מהם שמע, הוא קרא לעוד שוטר והם רצו לרכב. הם הביטו וראו את שתי האחיות הקטנות. רומי האחראית והגיבורה שאלה את השאלה המרגשת ביותר שהשוטרים שמעו באותו יום: "אתם של ישראל?"

"כן, חמודה", השוטר ענה, "אנחנו של ישראל". רומי ביקשה: "תיקחו אותנו מכאן". המחלצים לקחו אותן אל הממ"ד בבית הקרוב ביותר, ושם הן נשארו עד שהשוטרים הצליחו להרוג את כל המחבלים ולעצור את היריות בתוך העיר. כשהתאפשר, עברו רומי וליה אל הבית של דודה שלהן. כולם מפנקים אותן ואפילו השוטרים באו לבקר את רומי, האחות הגדולה והגיבורה שדאגה לאחותה התינוקת בתוך הקרב, ובזכותה שתיהן ניצלו.

#מלחמה של גיבורים

גם באינסטגרם <https://did.li/ZFZNf>

האחות מקבוץ בארי

...

"אני כל הזמן בתפקיד, עבור כולם. אני האחות של הקיבוץ", אומרת נירית הונוולד-קורנפלד תמיד. גם בבוקר 7 באוקטובר הייתה נירית של כולם, של כל תושבי בארי, שכל כך נזקקו לה ביממה השחורה משחור. "בשבת בבוקר, ב-6:30 בבוקר, התחילו הבומים החזקים. מיהרתי להתלבש, כי ידעתי שאם מישהו יזדקק לי ארוץ מיד. מהר מאוד התקשרו לומר שיש פצוע קשה ליד מרפאת השיניים, ואני רצתי לעזור לו", סיפרה נירית. נירית הגיעה אל הפצוע הראשון כשהוא במצב לא טוב, ומיד הבינה שהמקום לא בטוח וצריך לזוז משם. רופא שגר בסמוך הצטרף אליה ויחד הכניסו את הפצועים אל מרפאת השיניים של הקיבוץ, כשפצועים נוספים ממשיכים לזרום כל העת.

נירית טיפלה בפצועים ללא הרף, מגישה סיוע רפואי בפנים מאירות כשסביבה נלחמים חברה לקיבוץ במחבלים שהמשיכו להסתער עליהם. לאחר שעות של לחימה וטיפול בפצועים, אזלה התחמושת ונירית וחברה הבינו שעליהם להסתתר. המחבלים ירו בלי לעצור לרגע, השליכו רימונים, והאש במרפאה בערה.

נירית סיפרה שחשבה שכוחות החילוץ כבר לא יגיעו, אך החיילים שלנו לא ויתרו, הם המשיכו כל הזמן להדוף את המחבלים. הם עשו את הבלתי אפשרי על מנת למצוא את כל חברי הקיבוץ ולחלץ אותם בביטחה. "אחרי שעותיים במסתור שמעתי קולות קשר בעברית: 'כאן צה"ל, צה"ל! יש פה מישהו?' יצאתי בכוחות האחרונים שלי וביקשתי שיעזרו לי להמשיך לחלץ את החברים והמשפחה שלי", סיפרה נירית.

נירית לא עזבה את הקיבוץ גם אחרי שחולצה, ובכוחות בלתי נתפסים נכנסה שוב אל הקיבוץ עם כוחות צה"ל כדי להוציא ממקום הסכנה את משפחתה וחברים נוספים.

זוהי אחת מגיבורות בארי, האחות הרחמנייה והמסורה נירית הונוולד.

#מלחמה של גיבורים

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה, פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

ילדים-סילי

מה עשו שמונה ילדים בבסיס זיקים עם פרוץ המלחמה?

כשעמרי אלון הודיע לבני משפחתו שנוסעים לחגוג את שמחת תורה בבסיס בדרום הרחוק, לא כל הילדים התלהבו מהרעיון, אבל בבוקר יום שישי התייצבו שמונה מתוך עשרת הילדים לצד הוריהם ועשו את הדרך הארוכה מהיישוב כוכב השחר לגבול עזה.

הם התקבלו על ידי החיילים בחום והתאהבו במקום. כשתמה שאלה מה עושים אם תהיה אזעקת צבע אדום, כולם פרצו בצחוק. "את לא רואה? הבסיס כל כך קרוב לעזה. אין סיכוי שטיפול פה רקטה". זאת הייתה טעות.

בבוקר שבת, קצת לפני השעה 7:00, נשמעו קולות של "בומים" בבסיס. קולות רבים. קולות לא רגילים. בן רגע קפצו מהמיטות החיילים הגיבורים. הם נלחמו עם פיג'מות ונשק בזמן שהילדים התחבאו במיגונית יחד עם אימם מיכל. הזמן עבר, והבומים נמשכו ונמשכו. "חיילת מהפיקוד נפצעה", קראו החיילים. "אמא, את אחות, את צריכה ללכת לעזור לה", האיצו הילדים באימם.

תוך כדי שמיכל מטפלת בפצועה נכנס אדם נוסף לחדר. האחות המסורה חשבה שהוא בא לעזרתה, אבל לא, זה היה מחבל. הוא ירה בה וגם היא נפצעה. יריות נוספות נשמעו באוויר ופצועים התחילו להגיע לאזור המוגן ליד ילדי משפחת אלון. כולם חיכו שיגיעו אמבולנסים ויעזרו לפצועים.

"תישארו איתנו!" קראו הילדים לחיילים, "אל תירדמו!" הם ילדים של אחות. הם ידעו שהחיילים צריכים להישאר ערים עד שיבואו לטפל בהם. אסור להם לאבד את ההכרה. הם קראו להם קריאות עידוד, לימדו אותם תפילות, אמרו איתם תהילים ושמרו על קור רוח, למרות שגם הם פחדו.

כשהגיעו צוותי חילוץ לפנות את הפצועים לבית החולים, עמרי החליט להשאיר את הילדים בבסיס ולנסוע עם מיכל. הוא ידע שהיא זקוקה לו והוא ידע שהילדים יעזרו זה לזה וגם לחיילים. אחרי שעתיים גם הם חולצו בשלום. היום ילדי משפחת אלון מכוכב השחר כבר יודעים למה הם נסעו לבסיס בשמחת תורה: גם הם בעצמם גיבורים, ממש כמו חיילים.

#מלחמה של גיבורים

אנחנו באינסטגרם https://instagram.com/giborim_kids?igshid=OGQ5ZDc2ODk2ZA

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים

3 בנובמבר ב-10:10

הציצית שהצילה את גיא

...

החייל גיא מדר לא היה בבסיס צבאי בבוקר שבת כשהתחילה המלחמה. הוא חגג את חג שמחת תורה בקריית גת. כשגיא שמע את מטחי הרקטות שיורים המחבלים מעזה על ישראל, הוא אפילו לא החליף את הבגדים החגיגיים למדי הצבא, אלא עלה מיד על הרכב ובידו האקדח שלו בלבד. גיא הצליח להגיע לאזור המלחמה. לפתע ראה לידו חייל גולני שנפצע קשה. הוא פינה אותו הרחק משטח הקרב כדי שיטפלו בו. גיא המשיך בדרכו. מחבל ירה לכיוונו. גיא לא נפגע ובקור רוח הצליח להרוג אותו. הוא מצא נשק נוסף ובעזרתו הרג חמישה מחבלים. הוא ידע שהוא חייב להמשיך, שהוא יכול להציל עוד אנשים. פתאום הוא ראה ניידת משטרה ועלה עליה. תוך כדי הנסיעה ירו מחבלים על הרכב. גיא נפצע ביד וברגל אבל למרות זאת החזיר להם אש חיה.

לבסוף הרכב לא יכול היה להמשיך לנסוע. גיא התגלגל לתעלה בצד הכביש. הפגיעות שספג התחילו לכאוב לו. גם מן המקום הזה הוא המשיך להרוג עוד ועוד מחבלים, ואז הרגיש מותש. הפצע ברגל דימם וכאב. גיא היה לוחם, הוא הבין וידע שעכשיו הוא צריך להיות הרופא של עצמו. הוא שם לעצמו חוסם עורקים (חבישה שחוסמת את זרימת הדם לאזור הפצע וכך עוצרת את הדימום המסוכן) וחיכה שמישהו יבוא להציל אותו. הוא ידע שהוא לא יישאר לבד. לאחר שעתיים וחצי הגיעו כוחות ההצלה. הם ראו את גיא, אבל בגלל שהוא החזיק בידו נשק ולא לבש מדים של צה"ל, חשבו שהוא מחבל. גיא ניסה לצעוק בכוחות שנשארו לו שהוא חייל, יהודי, אבל קולו החלוש לא נשמע. רגע לפני שירו בו, אחד החיילים צעק: "לא לירות! יש לו ציצית! הוא יהודי!"

כמה ימים לאחר מכן, באחד הבסיסים של צה"ל, לוחם דרוזי לבש ציצית. "למה אתה לובש ציצית אם אתה לא יהודי?" התפלאו חבריו הלוחמים. הוא צחק ואמר: "מה ששומר עליכם, ישמור גם עליי".

#מלחמה של גיבורים

אנחנו באינסטגרם https://instagram.com/giborim_kids?igshid=OGQ5ZDc2ODk2ZA

מלחמה של גיבורים
2 בנובמבר ב-13:53

סרן ח', קצין הגנשים

...

"בתחבולות תעשה לך מלחמה", לימד אותנו שלמה המלך כבר לפני אלפי שנים, אבל את סיפור התחבולה הזה לא יכולנו אפילו לדמיין. בצבא ההגנה לישראל משרתים הרבה מאוד קצינים ומפקדים בדואים, ערבים אזרחי ישראל שדוברים את השפה הערבית באופן שוטף, ובהם גיבורי חיל רבים. אחד מהם הוא הקצין ח', שידוע באומץ ליבו ובמקצועיותו. "יצאתי עם החיילים שלי, והבנתי שמתרחשות פשיטות על יישובים", סיפר ח'. "בשלב הזה חשבתי לרגע שאין מה לעשות כאן יותר, בבסיס רעים. לא חשבתי שהם יגיעו עד אלינו". סרן ח' יצא מהבסיס לכיוון הקיבוצים שנזקקו לעזרה, אך כשהגיע לכביש כבר לא היה לו ספק מה עומד לקרות. "פתאום עפו לכיווני רסיסי כדורים שפגעו בכביש ומשם קפצו ופגעו בי". ח' נלחם שם בחירוף נפש וחיסל את המחבלים, ואז קיבל פקודה לחזור אל הבסיס שלו, שם נשקפת סכנה לחיילים בקרוב. "הבנו שרק צד אחד יישאר בחיים ואנחנו צריכים לעשות הכול כדי להיות הצד הזה – זה או אנחנו או הם", סיפר ח'. הוא פשט את חולצת המדים שלו, נותר לבוש בחולצה לבנה והחל קורא לעבר המחבלים בערבית: "בואו, בואו אליי!" "אני יודע ערבית ויודע גם את המבטא של ערבים מעזה", סיפר על ההתרחשות. כשהמחבלים התקרבו אליו כי חשבו שהוא חלק מהחוליה שלהם, ירה בהם ח' ללא הרף עד שחיסל רבים מהם ומנע מהם להשתלט על אזור הבסיס.

לא רק באותה היתקלות הוא הציל חיים. בהמשך איתר 16 צעירים שברחו מהמסיבה שהתרחשה בקרבת מקום ודאג להם למחסה, אוכל ומים. כשנשאל ח' כיצד לא פחד ואם לא חשש שלא יחזור מהקרבות אל משפחתו, אמר: "התפקיד שלי הוא לשמור על אזרחים וחיילים, אז אם זה מה שצריך שאעשה, זה מה שיקרה".

#מלחמה של גיבורים

אנחנו באינסטגרם https://instagram.com/giborim_kids?igshid=OGQ5ZDc2ODk2ZA

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה, פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם בעקבות הלמידה

רחל מכניסת אורחים

...

רחל אדרי מאופקים היא אחת מגיבורות ישראל.
היא נלחמה בחמישה מחבלים וגברה עליהם, יודעים איך?
היא פשוט הייתה היא-רחל אדרי, עובדת בחנות שבבסיס צאלים, מוכרת לחיילים חטיפים, מיצים ואוזן קשבת לכמה דקות.

כבר 42 שנה רחל רגילה לפטפט שם עם אנשי צבא קשוחים. כולם יודעים: גם בביתה היא המארכת המושלמת, תמיד מכניסה אורחים למופת.

בשמחת תורה, 7 באוקטובר, אזעקת אמת נשמעה בשמי אופקים.
רחל ובעלה דוד יצאו מביתם למיגונית הקרובה.

כשהם חזרו לביתם הם הבחינו בחמישה מחבלים חמושים ברובים נכנסים דרך החלון. לפני שהבינו מה קורה, האיץ בהם המחבלים לעלות לקומה העליונה בבית. רחל ודוד הפכו לבני ערובה בידיהם של המחבלים. "אנחנו נשחרר אותם תמורת שחרור מחבלים מבתי הכלא בישראל!" צעקו המחבלים לעבר השוטרים שהגיעו לבית.

רחל הבינה שצריך למשוך זמן לצורך הצלחת החילוץ. "אני חולת סוכרת", היא אמרה למחבלים. "אני צריכה להזריק לעצמי אינסולין". מחבל ליווה אותה לקומה התחתונה. היא הזריקה והעמידה פנים שהתעלפה. זה לא עזר, המחבל האיץ בה לעלות לקומה למעלה. היא עוד הספיקה לסמן לשוטרים כמה מחבלים יש בבית.

במשך שעות היא פטפטה עם השוברים שלה. היא ראתה שהם נהיים עצבניים וחשבה שאחרי שיאכלו יהיו רגועים, ולא יפגעו בה. היא דאגה להם לארוחה טובה, ובהמשך גם לקפה ועוגיות.

בינתיים השוטרים ניסו להרוג את המחבלים, אחד מהם נהרג ואחד נפצע. רחל חבשה לפצוע את היד ודיברה אליו בחום. "תאכל משהו מתוק, תנוח", היא הרדימה אותו.

הם שרו לה שירים של ליאור נרקיס והיא שרה להם שירים של אום כולתום. רחל פחדה מאוד, אבל היא האמינה שיגיע רגע החילוץ.

בשתיים בלילה פרצו השוטרים לבית, הרגו את המחבלים וחילצו את רחל ודוד.

פעולת החילוץ הצליחה בזכות קור רוחה של רחל, סבלנותה, חוכמתה ומידת הכנסת האורחים שלה. זאת כנראה הסיבה שמדינה שלמה אימצה אותה אליה בתור קמע המלחמה.

#מלחמה של גיבורים

אנחנו באינסטגרם https://instagram.com/giborim_kids?igshid=OGQ5ZDc2ODk2ZA

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה, פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים
29 באוקטובר ב-9:22

רמי מצילנו בדרום

אם אתם אוהבים להאזין לרדיו, בוודאי שמעתם את השם: "רמי שני כתבנו בדרום". רמי מדווח לגלי צהל מדרום הארץ כבר המון שנים, והוא מכיר כל יישוב ונחל וואדי.

בבוקר שמחת תורה הוא יצא לרכיבת שטח עם האופניים שלו ונהנה מהנוף היפה. מטיילים רבים אוהבים לרכב בשבילי עוטף עזה. בחורף הם עמוסי כלניות ובקיץ השדות צהובים ופרושים עד אין סוף.

כשרמי שמע שליד קיבוץ רעים מחבלים התפרצו לתוך מסיבת ריקודים וירו לכל עבר, הוא חזר הביתה, הביא את האוטו הפרטי שלו. הוא לא הכיר מישהו מסוים. הוא פשוט דהר לשם כדי לעזור לצעירים שבסך הכל רצו לחגוג ולשמוח.

כשהתקרב לשדה הגדול, שבו נערכה המסיבה שמע צרורות של יריות מכל עבר. רמי הבחין בקבוצת נערים ונערות מנופפת לו לעזרה. לאחת מהן קראו ליאל. היא סיפרה שרמי העלה אותם על הרכב אפילו שהיו הרבה יותר ממה שמותר בדרך כלל. הם ישבו אחד על השני ואפילו בתא המטען!

באותו רגע הדבר הכי חשוב היה להתרחק מהיריות. רמי הביא אותם למקום מבטחים. אבל הוא לא הסתפק בזה. הוא חזר שוב ושוב ופינה משם עוד צעירים פצועים. בנות ובנים המומים וכואבים. רמי הציל עשרות צעירים באוטו הקטן שלו כשתוך כדי נסיעה, יריות מסביב, וברכב אנשים פצועים הוא ממשיך ומשדר בחדשות ברדיו ומספר על מה שקורה.

רמי אפילו לא ידע איך קוראים לצעירים שהוא עזר להם, אבל הוא הציל את חייהם בכך שהבריח אותם למקום מבטחים. ליאל הניצולה ביקשה להיפגש איתו ולחבק אותו ואמרה שמעכשיו הם כמו בני משפחה לתמיד.

ובכל פעם שתשמעו ברדיו "אנחנו עוברים לכתבנו בדרום רמי שני".

תחשבו על רמי שני האמיץ והאוטו הקטן שלו שנוסע בשדות הנגב ומציל חיים.

#מלחמה של גיבורים Rami Shani

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים

29 באוקטובר ב-8:30 • 8:30 • 8:30

הכל עובר עליך

...

ענר שפירא, חייל לוחם בסיירת הנח"ל, יצא לחופשה מהצבא והלך למסיבה בטבע, קרוב לגבול עם עזה. בגבול יש גדר מיוחדת וגם הרבה חיילים שמוצבים שם כשומרים. באותו בוקר שמחת תורה ב-7 באוקטובר, פתאום קרה דבר מאוד לא רגיל. היו הרבה אזעקות וגם הגיעו מחבלים ערבים שחצו את הגדר מעזה לישראל ונכנסו למסיבה הגדולה בשדות שליד הקיבוץ רעים.

ענר היה חזק וזריז. הוא לא נמלט הרחק מהמקום דרך השדות. הוא רץ מהר למיגונית, שהיא כמו חדר ממ"ד בשטח. הצטופפו בה שלושים חברים מהמסיבה. הוא הרגיע את כולם ואמר להם שהכל יהיה בסדר, שהוא לוחם והוא יגן עליהם. הוא הקשיב לפחדים שלהם ואז הוא חילק תפקידים לחברים כדי שיעזרו לו לשמור על כולם.

"התפקיד שלי", הוא אמר להם, "הוא שאם יזרקו עלינו רימונים (פצצות קטנות שמתפוצצות כמה זמן אחרי שזורקים אותן), אני אזרוק אותם בחזרה החוצה לעבר המחבלים". וכך הוא עשה. המחבלים רצו שכל האנשים יצאו מהמיגונית אליהם או ימותו. הם זרקו רימון וענר החזיר אותו לעברם, זרקו עוד רימון וענר שוב זרק לעברם, ככה במשך שבע פעמים. "תסתכלו", הוא אמר לחברים שהיו לידו, "אם מגיע לכאן רימון, אתם תופסים אותו בדיוק ככה ומיד משליכים לפני שהוא מתפוצץ עליכם".

ענר הלוחם האמיץ נפגע מהרימון השמיני. הוא לא היה יכול להמשיך להילחם, הוא מת בקרב בן 22 בלבד, אבל בזכותו המשיכו להילחם וניצלו עשרות אזרחים וחיילים. אחד מהם כתב: "ענר שפירא מפלוגת עורב של הנח"ל הציל לנו את החיים. מגיע לו צל"ש. הוא היה המלאך השומר שלנו".

הוריו של ענר, שירה ומשה, ניסחו במשפט אחד את סיפור הגבורה שלו: "ענר נקלע לשעת גורל והפך אותה לשעת ייעוד".

ענר לא ידע שהוא ייקלע למקום סכנה, הוא לא ידע שהוא ימות באותו יום, אבל ברגע שהוא הבין שהוא במלחמה, הוא נתן כל מה שהיה ביכולתו לתת.

#מלחמה_של_גיבורים

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים

29 באוקטובר ב-8:15 • 🌐 • 📱

עמית הפּרמדיקית

עמית מן ידעה שהיא רוצה לעזור לחולים ופצועים מאז שאבא שלה נפטר, כשהייתה רק בת 12. הרופאים שהקיפו אותו וטיפלו בו במסירות גרמו לה להבין שזה הייעוד שלה, להגיש עזרה ומרפא לכל מי שזקוק לכך. שנים המתינה להגיע לגיל שבו תוכל להתחיל את הכשרת הפּרמדיקים – אנשי המקצוע שמבצעים פעולות ההחייאה במצבי חירום של מד"א, מגן דוד אדום. עמית עברה את ההכשרה בהצטיינות ומאז שימשה כפרמדיקית מופלאה. "לא היה אפשר לשבת איתה בסרט או לצאת איתה למסעדה בלי שהייתה מגיעה קריאה ממך"א וקוטעת את הכל", סיפרה אחות של עמית, מרי. "היא פשוט ויתרה על יציאות עם חברים ומשפחה, ובכל פעם שהגיעה הקריאה להציל חיים, עזבה הכל ורצה".

בשנתיים האחרונות הייתה עמית הפרמדיקית הכוננית בקיבוץ בארי. גם בבוקר השבת שבה פרצה המלחמה, התעוררה עמית בקיבוץ. כשהחלו האזעקות, ביקש ממנה ידיד קרוב שהיה לצידה, שתצטרף אליו ותעזוב איתו את הקיבוץ מיד, אך עמית סירבה ללכת. היא ידעה שיזדקקו לה בקיבוץ והחליטה שהיא נשארת. כששמעה שמחבלים נכנסו ליישוב, כתבה מיד למשפחתה שהיא רצה למרפאת השיניים בקיבוץ כדי להיות קרובה לציוד רפואי ולהיות מוכנה אם יגיעו פצועים לטיפול.

עמית לא עזבה את המרפאה שבע שעות שלמות. היא טיפלה בפצועים ללא הרף וסייעה בכל כוחותיה באמצעות הציוד המצומצם שהיה במרפאה. בעודה מטפלת בפצועים לא חדלה מלנסות ליצור קשר עם הכוחות המחלצים ולבקש סיוע. ניצולי המרפאה סיפרו למשפחתה של עמית שהטיפול שלה לא הסתיים אחרי החבישה והתרופות. הם סיפרו איך עודדה אותם, חיזקה והבטיחה שהם ממש עוד מעט ניצלים, והייתה שם בשבילם עד החילוץ. החיילים הגיבורים מהצבא החזק שלנו הגיעו לקיבוץ בארי וחילצו הרבה אנשים.

לצערנו עמית לא זכתה לנס שהעניקה לחברי הקיבוץ שהצילה, אבל כל אחד ואחת מן הניצולים שחבים לה את חייהם, לא ישכחו אותה לעולם.

#מלחמה של גיבורים

המילדת מקבוצת עלומים

...

בבוקר השבת שבה פרצה המלחמה, האחות מיכאלה קורצקי התעוררה מרעש הטילים והאזעקות. היא הבינה מיד שקורה משהו נורא. היא ומשפחתה נכנסו לממ"ד, וכמה דקות לאחר מכן היא קיבלה טלפון מחבר כיתת הכוננות המגינה על היישוב: "את בבית? אפשר להביא אלייך פצוע? הוא חייב שיטפלו בו".

מיכאלה היא מיילדת בבית החולים סורוקה בבאר שבע ומשמשת האחות של קיבוץ עלומים מזה 17 שנה. מיכאלה יצאה מהממ"ד, קיבלה את הפצוע והשכיבה אותו במטבח של ביתה. היא טיפלה בו בעזרת ציוד עזרה ראשונה שהיה לה בבית והצליחה לייצב אותו. האחות והפצוע התיישבו מתחת לשולחן במטבח. אי אפשר היה להרים את הראש, מסביבם ירו כל העת על הבית ומסביבו. מיכאלה הבינה שהם בלב הקרב.

חצי שעה חלפה. שוב הטלפון מצלצל.

"אני מביא לך עוד פצוע הביתה", אמר חבר כיתת הכוננות.

הציוד הרפואי אזל. מה הם יעשו? "תארגנו לי חומרי חבישה נוספים וציוד רפואי!", היא מבקשת מהלוחמים. הם ממלאים את המשימה והיא מטפלת בפצוע. בכל אותה העת נמשך הירי המסיבי מחוץ לבית. היא שומעת את הכדורים שורקים מעליה ורואה את הקרבות מחלונות ביתה. תחת אש כבדה היא מתפקדת בגבורה.

"עשיתי מה שיכולתי, בעזרת בעלי ובעזרת אביו", היא מספרת. "הוא נכה צה"ל שנפצע במלחמת ששת הימים. שניהם הסתכנו ויצאו מהממ"ד כדי לעזור". היא הצליחה לייצב גם את הפצוע השני, אבל הבינה שהוא פצוע קשה יותר וחייב שיפנו אותו לבית החולים. בעלה, יחד עם חבר מהיישוב, הצליחו לפנות אותו בכוחות עצמם תחת אש בלתי פוסקת.

במהלך היום התכתבה מיכאלה עם חברות הקיבוץ, וביניהן הנשים של חברי כיתת הכוננות הלוחמים באומץ בשטח. היא לא מסרה בדל מידע על חבריהם שנפצעו, כדי לא להוסיף בהלה.

"אני מיילדת", היא אומרת. "ליילד זה קסם כל פעם מחדש, ופה אפשר לומר שהם נולדו מחדש".

#מלחמה_של_גיבורים

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

מלחמה של גיבורים

29 באוקטובר ב-3:43 •

הטנק הראשון שהגיע לבארי

"הייתי הטנק הראשון שהגיע לבארי", מספר אלוף משנה ניסים חזן, שחבר לצוותים של דובדבן ביממת הלחימה בקיבוץ בארי.

ניסים, מפקד חטיבה ב' בשריון, הגיע ממש כמו שריונר צעיר כדי לסייע לכוחות הלוחמים בקיבוץ במיגור המחבלים. הוא מיקם את הטנק שלו מול מגורי הצעירים של הקיבוץ והנחה את צוותי הלוחמים כיצד להתקדם, תוך שהוא מחפה עליהם בעודם עוברים מבית לבית ומחפשים אחר ניצולים.

"ראיתי מול העיניים שתי שורות של בתים כמו רכבת", שיחזר ניסים, "בכל שורה מספר חדרים. הבנתי שבחדר האחרון של המבנה הראשון ממתינה לנו חברת קיבוץ". ניסים וצוותי דובדבן שלצידו עברו בשורת החדרים ביסודיות ובקור רוח. סרקו חדר-חדר, מחפשים בלי לוותר את חברת הקיבוץ המסתתרת ואת המחבלים הממתינים להם. "בחדר האחרון אני שומע את קולה של הניצולה. היא צועקת שהיא לא מצליחה לפתוח את הדלת של החדר", סיפר ניסים.

במוחו הבריק רעיון יצירתי במיוחד: הוא התקדם עם התותח של הטנק החזק ממש עד פתח הדלת המסרבת להיפתח ודחק בדלת עם התותח עד שנפרצה. כוחות הלוחמים חילצו את הניצולה המבוהלת, והיא יצאה מחדרה היישר אל הטנק של ניסים ומשם למקום בטוח.

כך המשיכו ניסים וצוותי הלוחמים חדר-חדר, לא ויתרו על איש. לפתע זיהו מחבלים המסתתרים באחד החדרים בהמשך השורה. במקום לסכן את חיי הלוחמים, שהמתינו נכונים להסתער בקרב יריות מול המחבלים, ירד ניסים מהטנק וטיפס על דחפור D9 ענק שמצא בקרבת מקום וכאילו המתין רק לו; ניסים עלה עליו והתחיל להלום בקירות המבנה שבו שהו המחבלים עד שהם יצאו מבוהלים אל ידיהם של לוחמי דובדבן, שחיסלו אותם מיד.

ניסים,

דובדבנים

ודחפור

שהיו לישועתם של ניצולי בארי ברגעי השבר הקשים מכל.

#מלחמה_של_גיבורים

...

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.
מדוע זו גבורה? על מה התגברו?
מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,
פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את
תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם
בעקבות הלמידה

ענבל מצילה את הקבוצ

"אתם שומעים את האזעקות?!"

ענבל ליברמן הייתה הראשונה בקיבוץ ניר-עם שהבינה שמשווא אינו כשורה באותו בוקר שבת, 7 באוקטובר.

אולי זו הייתה כמות האזעקות, אולי הרחשים המוזרים ששמעה מחוץ לגדרות היישוב.

ענבל היא לא סתם בת קיבוץ. היא נושאת על גבה את אחד התפקידים החשובים במקום שבו גדלה: היא רבש"צית, ראשי תיבות: רכזת ביטחון שוטף צבאי.

היא האחראית על אבטחת הקיבוץ בכל אירוע, עד הגעת כוחות צה"ל או המשטרה. תפקיד כזה בדרך כלל עושים גברים מבוגרים בעלי ניסיון רב. אף על פי שלענבל היה ניסיון של שנה בלבד בתפקיד, היא הייתה דרוכה מאוד. החשמל של הקיבוץ נפל בעקבות האזעקות. "אל תחזיר את החשמל!" היא פקדה על חבר קיבוץ שתפקידו לטפל במקרים מעין אלו.

"אבל צריך לשמוע חדשות, צריך גם מזגנים", הוא אמר לה.

"אל תרים את המתג", היא חזרה ואמרה. "אני שומעת קולות חשודים. יריות. אני צריכה שעה כדי להבין מה קורה".

ענבל חשבה על כל האפשרויות שיכולות להיות ובנתה בזריזות תוכנית הגנה, למרות שאף אחד לא ביקש ממנה. הפקודה שנשמעה בקשר הייתה בסך הכל כזאת: "הכינו את כיתות הכוננות (כוח אבטחה מבני הקיבוץ, שמטרתו לפעול במהירות במקרה של אירוע ביטחוני) למקרה הצורך". אבל ענבל הייתה הראשונה שהבינה בדיוק מה קורה בדרום עם פרוץ המלחמה, והיא הייתה זריזה ביותר, וידעה שמקרה הצורך הוא עכשיו.

ענבל רצה לנשקיה – מחסן הנשק, ועברה מבית לבית לקרוא לחברי כיתת הכוננות. "לכו לעשות מארבים ליד הגדר של היישוב!" היא פקדה עליהם. "הוריתי שלא להרים את החשמל, כך לא יוכלו לפרוץ את השער החשמלי הכבד בכניסה לקיבוץ".

35 מחבלים ניסו לחדור לקיבוץ. אף אחד מהם לא הצליח להיכנס. כולם נהרגו על ידי חברי כיתת הכוננות וכוחות צה"ל. ענבל הרבש"צית בעלת התושייה הנהיגה את המאבק של קיבוץ ניר-עם והצילה את חייהם של מאות תושביו.

אולי ביום העצמאות הקרוב נראה אותה בטקס המשואות של המדינה.

#מלחמה_של_גיבורים

...

לדיון ושיח

תארו את האירוע במילים שלכם.

מדוע זו גבורה? על מה התגברו?

מה תוכלו לקחת מהאירוע לחייכם (תובנה,

פעולה, רגש, מחשבה)

יצירה

נסחו תגובה לפוסט המתארת את

תחושותיכם ואת הרגשות שעלו בכם

בעקבות הלמידה

אסיכאס

**לאחר הלמידה, מהו גיבור עבורכם? האם
עמדתכם השתנתה?**

**שתפו בתובנה אישית או לאומית
בעקבות הלמידה**

פעולה שאתם יכולים לבצע בעקבות הלמידה

אל תירא ישראל, אל תירא!
כי גור אריה הלא אתה
ואריה אם ישאג, מי לא יירא?
מי לא יירא?

תכנים נוספים:

פייסבוק

אתר הבית